

Hoří,hoří! Hoří horní
Hrbatý hrozen.

hýká hrůzou. Honí
hořekuje, huláká:
hybaj *****!"

Hledají hlavní
holubník, hnojiš-
hudebníkům housle,
hašiš. Hoří husitské
historické hebrejské
hektolitry handlo-
Hoří Hrubešova

„Hilfe, hilfe,“ haleká hystericky henleinovec Havránek.

„Hoří Hakenkreuz, himmel hergot!“ „Huš *****!“ Houf
heršpických hokejistů ho hbitě hákuje holemi. Hoří herna,
hoří hubertusy, honosné haveloky herecké honorace hrubě
hazardující horentními honoráři. Hoří hřívý huculských
hřebců handlíře Hlavsy. Handicapovaným hoří hrby. Hoří
holínky hospodáře
Hormonální hybrid
Horáček hladí
hadice hýžděmi.
hypnotizuje hodo-
Hurá, hydrometeo-
Hoří hasiči horečně
hydrant. Hospoda
Hotovo. Hirošima
halí hustá hmla.
beš hloubí hroby.

heršpická hospoda
Hostinský Hrubeš
hasiče, hubuje,
„Haste honem,
Hasiči ***** hasí.
hydrant. Hoří
tě, huspenina,
harfy, harmonika,
halapartny, hoří
hieroglyfy, hoří
vaného henesse.
hnědá honda.

Hanáka - humus.
homosexuál
hubici hasičské
Hinduista Hyřš
nínský horizont.
rity. Halucinace.
hledaný hlavní
hořela hodinu.
hadr. Hořeniště
Hostinský Hru-
Hyeny hodují.

Redaktoři:

Anna Bartoňová
 Bartoloměj Sviták
 Adam Mensdorff-Pouilly
 Jana Kodetová
 Matouš Fendrych
 Helena Prokopová
 Cecilie Klimešová
 Karolína Anna Hudská
 Anežka Felberová
 Jack Pockey
 Karolína Naxerová
 Magdalena Polívková

Sazba:

Jan Slepíčka

Obálka:

Žofie Kavale

Korektury:

Pavla Kroupová
 Michaela Ulrychová

Šéfredaktor:

Anna Bartoňová

Kágéčko je studentský časopis Křesťanského gymnázia, z jeho prodeje se financují drobná zlepšení v naší škole. V ruce držíte jeho 6. číslo pro školní rok 2014/2015. Děkujeme škole za tisk.

V prostorách školy můžete využít Wi-Fi, která byla pořízena z výdělku časopisu.

Název sítě: Skola Heslo: ChcespsatdoKG

E-mail: redakce.kg@seznam.cz

3	úvodník
4	kalendář
5-6	mimo řadu
6-7	soutěž
8-10	fejeton nefejeton
10-12	povídka
12	kaše
13-15	ohlédnutí
15	poezie
16-17	kultura
17-18	rozhovor
19	anketa

Jednou jsem šla po škole a slyšela jsem mezi oktávány větu asi s takovýmto smyslem: „Jestli ještě někdo řekne slovo „maturita“, dostane po kebuli!“ Vzápětí se ozvalo: „Maturitá!“ následně hlasitý zuřivý křik a zároveň škodolibý smích. Napadlo mě proto vytvořit seznam vět, které když vyslovíte, tak se vám možná něco nepěkného přihodí.

na oktávány a IV. ročník:

- Tak co, kolik máš otázek?
- Pozor, už je za dveřmi! Už je duben!
- Víš ale, že letos už maturuješ, jo?
- Hlavně se nestresuj!
- Tak už se vám to blíží, co?

na septimány a III. ročník

- Dyť maturuješ už za rok!
- Na jakou vejšku půjdeš?
- Ty to ještě nevíš? Ale to bys měl/a!

na sextány a II. ročník

- Ty ještě nevíš, jaký seminář?
- A už víš, z čeho budeš maturovat?
- A státní nebo školní?
- Ty že chceš maturovat?

na kvintány a I. ročník

- Tak už jste na střední, je pomalu čas se připravovat na maturitu a výběr vysokých škol.

na kvartány

- Jo, v kvintě to začne!
- To jste se učili v primě!

na terciány

- A ty chodíš do primy nebo do sekundy?
- Horší než prima!

na sekundány

- Vy jste jako ti primáni!
- Dyť už nejste primáni!

na primány

- No na to, že už jste v primě...
- Ále, vy máte času.
- Ale učebna, kterou hledáš, je v jiném pavilónu, dítěto nešťastné!

Věty, za které by Vám nikdo nic provést nemusel a které ale můžete vyvolávat až do nebes, jsou třeba: Dubnové číslo!, Už jsi četl rozhovor o sportu?, Did you have a great time in London?, Dala by sis radši ke svačině smažené žížaly nebo zmrzlinu? ...

Čtívu zdar, nazdar, ahoj a čau.

Duben 2015

ÁBÍČKO – 1.–30. 4. v OC Letňany výstava časopisu ABC

VÁCLAVÁK – OHNISKO ZMĚN – od listopadu minulého roku až do června letošního roku je výstava o historickém dění na Václavském náměstí

APRÍLES – 25. 4. se bude konat neziskový festival v parku Parukářka

UKLIĎME ČESKO! – 18. 4. to dobrovolníci natrou černým sklád-kám, přidej se!

BLEŠÁK na Staroměstském náměstí ve Skautském institutu **18. 4.** od **11:00 – 17:00.**

VÍTÁME VÁS MEZI NÁMI HŘÍŠNÍKY, SVATÝ OTČE... – 22. 4. beseda v knihovně Václava Havla věnovaná přátelství mezi Janem Pavlem II. a Václavem Havlem

SKAUTI ovlivňují(cí) svět – 23. 4. – večer na téma Václav a Ivan Havlovi ve skautském období

POUŤ SV. JIŘÍ – vezměte si do školy **24. 4.** kroje a přijďte na mši do kostela sv. Jiří na Pražském hradě.

KG Majáles - 24. 4. 2015

VELKÁ JARNÍ CYKLOJÍZDA – 26. 4. si to můžete drandit po Praze na kole v pořádném houfu

MISTROVSTVÍ PRAHY V AQUATLONU – 26. 4. přijďte se podívat zase na něco nového ze světa sportu

FESTIVAL DNE EVROPY – 7. 5. festival na Střeleckém ostrově

POPŘÍPADĚ: farmářské trhy jsou od jara na všelijakých prostranstvích, knihovna Václava Havla pořádá spousty dalších zajímavých besed

Mimo řadu

„Tak co si dáte? Nějakou specialitu?“

„Ne děkuji, radši zůstanu u staré klasiky.“

Rád volím starou, dobře známou možnost, protože vím, co od ní čekat, a nevyžaduje větší námahu než kdykoli jindy. Také proč jíst jiné jídlo, když mi toto chutná a jsem si jist, že mě zasytí? Mnohokrát v životě jsem si vlastně na tuto otázku odpověděl „nevím“, ale nakonec jsem opakoval již tolikrát omlitou rutinu. Proto se také stal „smažák“ s kroketami mým nejčastěji objednávaným jídlem. Obhajoval jsem si to sice tím, že jsme doma nikdy nic takového nejídávali, ale věděl jsem, že je to spíše lenost zkusit něco nového. Je zajímavé, že si dnes nedokážu vybavit ani jeden konkrétní „smažák“, zato když jsem si jednou v Chorvatsku výjimečně objednal rybu, jejíž jméno jsem nedokázal ani vyslovit, tu jsem si zapamatoval dokonale. Zpětně jsem zjistil, že to byla ta, která má takovou tu žárovkou před sebou.

Není to však jen jídlo, v čem nerad riskuji. Je pro mě také dost těžké začít dělat nějaký nový kroužek. Odhodlat se, vstoupit do té místnosti a oznámit, že jsem tu nový a že bych tam chtěl chodit, je pro mě něco, co mě trápilo velmi dlouho. Jednou, když jsem byl ještě na základní škole, jsem chtěl chodit do Mladých debujárů, ale nějak jsem se neodvážil otevřít dveře třídy, ve které se scházeli, a vrátil jsem se do školní družiny. Dnes už bych to nejspíš zvládl, ale stejně by mi to dělalo potíže. Několikrát se mi tento strach naštěstí povedlo přemoci a díky tomu dodnes navštěvuji několik kroužků.

Ta má konzervace se týká i menších věcí, například výběru cesty, kterou chci jít. Některé mám již tak prochozené, že nedávám vůbec pozor na cestu a nechávám se unášet myšlenkami do daleka, ale občas schválně zvolím paralelní ulici, nebo třeba jen druhý chodník. Vnímám pak víc věci okolo sebe a přináší mi to takový zvláštní pocit, který si občas rád dopřeji.

Možná si říkáte, proč nám tohle všechno říkáš, Barte? O mých pravidelných činnostech a zvycích jsem začal přemýšlet poté, co jsem

si přečetl o projektu Mars One*. A říkal jsem si, že mé pocity ohledně mých zvyků jsou dobrým pomocníkem při naplňování prázdných stránek. Nicméně letět na Mars je podle mě úžasná zkušenost, ale neláká mě tam letět jako první. Nejsem asi ten správný dobrodruh. Rád si počkám v teplíčku Země obklopen každodenními radostmi i strastmi, než to otestuje někdo jiný.

*Pokud nevíte, o co se jedná, tak Vám to lehce nastíním. Jde o vytvoření kolonie na Marsu osídlené lidmi. Kandidáti musí počítat s tím, že se již nikdy nevrátí na Zem. První tým vyrazí v roce 2024. Toto považuji za neultimátnější vytržení ze stereotypů dnešní doby. Je to podobné kolonizaci naší země před několika stovkami let, jen moře a oceány nahradil vesmír a cílem není jiný kontinent, nýbrž planeta.

Bartoloměj Sviták, septima

Nářky mateřštiny

Soutěž Nářky mateřštiny je u konce. Úplně nejedřívě chci poděkovat všem zúčastněným a doufám, že to pro Vás byla zábava, možná zároveň i s poučením. Díky také patří PhDr. Josefu Šimandlovi Ph.D., který byl garantem celé soutěže a jsme rádi, že Vaše příspěvky může využít k dalšímu bádání.

Teď ale nastává čas pro verdikt. O vítězi hlasovala celá redakce a za vítěze zvolila tři dokumentace češtinských nářků.

1. místo

„Šťastí a zdraví vynšujeme Vám.“ – Václav Sojka

2. místo

„Jednoduše platte měně.“ –
ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková

3. místo

„Jízdy na koňi.“ –
ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková

Tito dva soutěžící budou odměněni.

Tak, jak jsem soutěž zahájila, ji také skončím, a to opět básní od Matěje Václava Šteyera – Výborně dobrý způsob, jak se má dobře po česku psáti neb tisknouti

Napomenutí k žákům

Hle způsob, milí žákové,
jak prv psávali Čechové,
jenž češtiny pilní byli,
s pilností knihy tlačili.
Ne ledabylo, jak nyní
někteří nepilní činí,
kteříž ó by se lepšíli
a češtiny nehyzdili!

Přeji i ostatním, aby se Vám nikdy takovéto podobné chyby nebo snad překlepy nestávaly.

Anna Bartoňová, septima

Velikonoční záječ Wagner

Tannhäuser

Svatá Alžběto, modli se za mne

Zemře

Sbor mladších poutníků

Sláva! Sláva! Zázraku milosti budiž sláva!

Vykoupení se světu dostalo!

V noční hodině zjevil se Pán

a velký zázrak vykonal:

suchá hůl v rukou kněze

se zelení ozdobila

a hříšníku v plamenech pekla

rozkvetlo spasení!

Ať zví tu radostnou novinu,

že vykoupen navždy jest!

Nad celým světem

kraluje Bůh

a jeho milost je bez konce!

Aleluja! Aleluja!

Všichni

v nejvyšším pohnutí

Hříšník se očistil konečně milostí

a vchází v blažené království!

Opona padá.

To jest velké finále slavné Wagnerovy opery, kterým dovoluji si já, proti zvyklostem, pohříchu začít.

Druhého dubna hlodalo mne zlehka svědomí, tvrdíc, že snad nebylo by vhodné o Velikonocích a postu lézt do divadla a zde se světsky těšit uměním zrovna toho velkého theutonce Wagnera. Jaký to omyl! Nic zbožnějšího jsem ten večer učinit nemohl a sotva kterak bych ducha do výšin takových pozvedl, než právě Tannhäusem, jemuž je za pokání

uložena pout' do Říma, již podnikne s euforií, postě se a odříkaje si více než kdokoli z poutníků. Avšak v Římě onen „Stařec, jenž odpouští hříchy“ zjistě hříchu Tannhäuserova, praví: „Dříve tato má hůl zazelená se, než ty vejdeš v království věčné, hříšníče ztracený!“ Leč zapomněl na přímluvu čistých duší, které trpíce, přec prosí za své viníky. Tak jako Tannhäuserova milovaná a jím zrazená, čistá panna, urozená Elisabeth, byť trpící, jej milující až do smrti žalem. Jako na samém začátku utekl se v sloji Venušíně k Panně Marii a dokázal uniknout věčnému Vícenebytí, tak nyní po návratu z Říma zhrzeného Tannhäusera hledajícího svůdnou náruč Venušinu zachrání od sebe samého jen Elisabetino jméno, zvolané jeho přítelem. Ona mrtva, on umírá – odolal poslednímu pokušení díky její svatosti jemu požehnavající.

A hle, „hůl Starcova se zelená“. Mýlil se papež? (Trocha toho protestantismu přec se pod pero Richardovo vloudila i přese všecku úctu mariánskou i společenství svatých? Možná.) A hledme na tu zeleň na berle s křížem; nepřipomíná vám to něco? Ano, ano. Přesně tak, Květná neděle; za Krista na kříži neseného v průvodu zastrkuje se o Velikonocích palmový list. Hříšník je vykoupen. Právě nyní, právě nyní za sto let, právě nyní rok před Kristem, právě nyní, milion let po Kristu; vždyť u Boha není čas a tisíc let je pro něj minulé úterý (a zároveň zítřek).

Oč větší bylo mé pohnutí z velkolepého finále, tak velikonočního, když mi má milá babička, již se všichni obdivují pro její čilost a samostatnost i po devadesátce, prozradila, že ten chór hrál se ve třicátém pátém roce, na neboštíkovo výslovné přání, o pohřbu jejího milovaného strýčka, důstojníka jezdeckta německé císařské a později jen německé armády, jehož památeční odznak na dokončenou kadetku z roku 1914 jsem měl kvůli babičce právě v klopě. Nic neděsilo starého veterána z první světové války jako Áda Hitlerů a tehdejší Německo, které už dávno nebylo tím Němčkem, které znal. „Já se nechci dožít toho, co se bude dít,“ byla prý jeho slova babičce a její matce, jeho sestře, při posledním loučení, kde jedinkrát prý viděla ho babička plakat. Byl vykoupen krz smrtelný zápal plic a s ním i celá rodina, neboť sotva se lze domyslet následků, které by mělo jeho staré přátelství a kontakty s některými důstojníky, z nichž zvláště jeden proslulý bezruký a bezoký veterán vyburcoval ostatní k činu, jenž, byť nedosáhl svého cíle, otřásl Třetí říší a především zatřásl Ádovým Vl-

čím doupětem, až okna lítala, jak už to při explozi bývá. Tento čin, který si vyžádal krvavou pomstu do třetího a často i čtvrtého kolene, nesl krycí jméno po jiné mistrově opeře – Die Walküre. Jak ironické, uvědomíme-li si, že Wagner měl být podle velkoříšské nauky vzorem veškeré hudbě, že právě jeho opera měla Třetí říši smést z povrchu zemského. Ostatně by to bylo pro něj jisté zadostiučinění, za křivdy na něm nacistickou propagandou spáchané.

Mnoho úzkých souvislostí na jeden večer.

Až na Tannhäusera do Státní opery půjdete, nic si nedělejte z toho, že Miguelangelo Cavalcanti coby Wolfram von Eschenbach nahradil libozvučnou němčinu jakýms melanéským jazykem dosud neobjeveného kmene, ač místy podezřívám jsem jej, že snad jde o pozpátku puštěnou nahrávku, a též se nenechte znepokojit dřevnatěním celého souboru. Je to zvláštní epidemie zachvacující výhradně operní pěvce. Ostatně bude-li každý člověk z křemene, bude celý národ z kvádrů, byť někteří puritáni by namítli, že na *prknech, která znamenají svět*, se má pevně stát a hrát, nikoli je hrát (ona prkna myšleno). To už je však výsadou opery. Chce-li kdo dát k Boží slávě dohromady ve vzájemnou symbiosu vynikající hudbu, perfektní libreto – básnické dílo, kostýmy, scénu a mistrovství herecké, počítat musí s tím, že jeden člověk jen výjimečně stačí hned na dvě taková posláná, natož tři. Ostatním mistrovstvím svým však ono chybějící může nahradit a tak tomu bylo i 2. dubna ve Státní opeře.

Adam Mensdorff-Pouilly, septima

Povídka

Mezi lidmi ve vesnici se říká, že v lese je něco, co vraždí jiné lidi.

Když se to vezme logicky, koho jiného by to asi mohlo vraždit, že?

V životě jsem neslyšel o nějaké bestii, co by vraždila třeba stromy nebo zvířata (ta se totiž zabíjí). Lidé jsou v tomhle ohledu neskutečně egoističtí.

Abych ale neodbíhal. V lese tedy něco je.

Já jsem se nejprve zarazil nad tím označením něco, protože jak se taková věc skloňuje, že? „Kdybych to něco,“ říkal jsem si v té době, „totiž potkal, jak tomu mám říkat? ‚Hej, ty něco...‘ Dám to něcovi... nebo něče-

mu?“ Byl jsem zmatený.

Pak je také důležité říct, že mě to udivilo, protože jsem v lese, kde žiji, žádné něco nepotkal. Jen srnky, stromy a pár vyděšených lidí. (Proč tam lezou, když je tam něco, že?)

No, já jsem osobně tedy žádné něco nepotkal. A až po dlouhé době jsem si uvědomil, že já – Humilíček Humillimus – jsem mimo vášnivého sběrače hub a hráče ruské rulety také i to něco, tedy Něco.

Popravdě jsem to zjistil náhodou. Byla krásná půlnoc, akorát dobrá na sběr hub a vraních očí, (protože vrány v noci spí a nečekají, že je někdo chytí), a já – nyní Něco – ale v té době ještě Humillimus – jsem se procházel podrostem. Tam se mi také, mimochodem, podařilo chytit veverka. Nejsem žádný barbar, nejím maso syrové, takže jsem ji vzal do jednoho z dvaceti tří chapadel a šel jsem dál.

Na mýtině, kde v liché dny tancovávají víly a v sudé mívávají báby sabbaty, se tenhle den k mému překvapení nekonalo ani jedno, ale ani druhé, a to byl pátek. Hořel tam ovšem oheň.

Já rád oheň. Znamená totiž táborníky/cestovatele a oboje znamená jídlo nebo příjemnou společnost s šunkovým popcornem (půlka táborníků se usmaží, s druhou se rozpráví).

Vydal jsem se k nim s veverkou v devatenáctém chapadle a pak jsem uviděl něco, co mě velmi rozzlobilo.

Pět dětských chlapců žďuchalo do dalšího dětského chlapce, lechtali ho dlouhými tyčemi a občas ho připálili v ohni. Já tohle nemám rád.

Když jsem byl ještě malý Humillimus, ubližovaly mi ostatní děti podobně. Jen s tím rozdílem, že já nemohl své problémy vyřešit sebevražednou cestou, protože jsem si nebyl jistý, jestli žiji, nebo ne, a nerad bych byl riskoval úmrtí.

Bylo mi tedy líto trápeného, a tak jsem se z lesa vyřítil nejen na něj, ale i na trapitele. Ti zbledli, roztrásli se a jeden nebo dva omdleli, nebo umřeli. (To jsem nezjišťoval, ostatně s tím určováním mám u lidí problémy.)

Schopní běhu utekli s výkřiky: „To něco, proboha, to něco... tamto... je to něco!“ a tak podobně. Tehdy jsem tedy také mimochodem přišel na to, že to něco jsem já. Jsem totiž veskrze inteligentní.

Omdlelé/zemřelé, dřív než se stačili probrat, jsem přidal k veverce. Ten třetí měl svázané nohy, takže nemohl utíkat.

„Děkuji ti...“, řekl, když jsem jedním ozubeným chapadlem překousnul provaz. Neměl mi děkovat za co, sám jsem si tím prošel.

Když se zvedl, poděkoval mi znovu a natáhl ke mně ruku. Nevím, co tím myslel, ale nejspíš jsem mu ovinul ruku chapadlem, a tak jsem získal nového přítele.

Popravdě to nebylo dlouhé přátelství, skončilo přibližně v okamžiku, kdy jsem mu ruku ukousl, ale jsem za něj vděčný. Jeho hlavu mám ještě schovanou.

Jana Kodetová, septima

Sloupek

Před nějakou dobou jsme se bavili s jedním známým z Anglie, a jak to tak bývá, přišla řeč na jídlo, od něhož jsme se ne příliš velkou oklikou dostali k houbaření. A tu jsem se dozvěděla něco zajímavého.

Jakmile jsem totiž pronesla kratší proslov o tom, jak ráda chodím v létě na houby (ačkoli je téměř vůbec nejím), můj protějšek zesinal a poděšeně se mě zeptal, jak to přijde, že jsem ještě naživu. „Jednoduše,“ odpověděla jsem, „sbírám jen ty jedlé a ostatní nejím.“

To ho trochu uklidnilo a po chvíli se rozhovořil o tom, že v Anglii se vypráví divoké zkazky o celých českých rodinách, které se jednoho mlhavého rána vydaly do lesa a živé se více nevrátily. Když se prý u nich vyskytne takový šílenec (přesně tak to řekl), který se rozhodne tuto východní kratochvíli vyzkoušet, považují všichni za velký zázrak, vrátí-li se živ a zdrav. Musím říct, že mě to pobavilo, protože podle tohoto vzorce by náš národ už dávno vymřel.

A co vy – také zastáváte názor, že jsou houby na „houby“?

Anežka Felberová, II. ročník

Londýn

Kágéčko v cizině

Zájezdu do Londýna se zúčastnilo zhruba padesát studentů a tři naše paní profesorky na angličtinu. Odjezd od školy se konal v sobotu. Jelo se autobusem přes Německo, Francii a Belgii. Potom jsme přestoupili na trajekt a následně už to trvalo jen pár hodin autobusem do Londýna.

Hned první den nás čekala celodenní procházka po Westminsteru. Viděli jsme například Big Ben – hodinovou věž Westminsterského paláce, čtvrt' Soho, Buckingham palace – rezidenci královny Alžběty II., London Eye, Trafalgar square, Piccadilly – největší londýnskou křižovatku. A navštívili jsme i Národní galerii, kde se nachází přes 2300 obrazů.

Večer si nás vyzvedly rodiny, u kterých jsme bydleli většinou po dvojicích nebo čtveřicích. Zpočátku jsme se docela báli, jestli se domluvíme, neumřeme hlady atd., ale nakonec vše dobře

dopadlo a všichni byli se svou rodinou spokojeni. Se svými kamarádkami jsem bydlela u jedné moc hodné starší paní. Rádi jsme si s naší paní povídaly skoro o všem, protože se zajímala o hodně věcí a byla velmi tolerantní k naší angličtině. Každý večer na nás všechny po náročném dni čekala výborná večeře (někteří se většinou vraceli velmi hladoví, protože ne všichni si k obědu oblíbili toustové chleby).

Druhý den nám začala dopolední výuka angličtiny v místní škole. Byli jsme rozděleni do tří skupin se super lektory. Odpoledne jsme navštívili Hyde park a historické přírodovědné muzeum, kde je k vidění až 70 milionů předmětů rozdělených do pěti hlavních sekcí – entomologie, mineralogie, zoologie, botanika a paleontologie. Také jsme navštívili Cambridge – staré anglické univerzitní město. Prohlédli jsme si Kings College – jednu z nejlepších univerzit jak v Evropě, tak i ve světě a byli jsme i v místní historické knihovně. Univerzita je známá také tím, že zde studovali známí vědci a matematici jako Isaac Newton nebo Charles Darwin. Cestou zpátky z Cambridge jsme se podívali do leteckého muzea (natáčeli se zde i některé scény z českého filmu Zdenka Svěráka – Tmavomodrý svět).

Další den jsme navštívili Windsor Castle, což je královnino letní sídlo. Tento hrad se považuje za druhý největší obývaný hrad na světě (hned po Pražském hradě). Další dny jsme se šli podívat na Greenwich, kde jsme prošli tunelem pod se na čáře (poledníku) u Královské observatoře. Samozřejmě jsme se na Tower, který jsme obdivovali poslední den našeho pobytu.

za druhý největší (hned po Pražském hradě). Další dny jsme se šli podívat na Greenwich, kde jsme prošli tunelem pod se na čáře (poledníku) u Královské observatoře. Samozřejmě jsme se na Tower, který jsme obdivovali poslední den našeho pobytu.

Londýnský Tower, patřící mezi nejvýznamnější budovy, je palác a pevnost jejího Veličenstva dříve sloužící jako pokladnice, místo poprav, vězení a observatoř. Nyní jsou zde uloženy královské klenoty. V Toweru žije sedm krkavců a legenda praví, že pokud opustí Tower, bude to znamenat pád britské monarchie, proto je každý den krmí 170 kg syrového masa. Po přejití Tower Bridge jsme se zastavili v muzeu moderního umění a viděli jsme Shakespearovo divadlo (Globe). Úplně nakonec jsme byli v katedrále svatého Pavla, která je inspirována bazilikou sv. Petra v Římě.

V Anglii mají opravdu mnoho specifických věcí, jako například velké

červené telefonní budky a autobusy nebo mají velmi úzké domy, které jsou někdy vysoké i pět pater. A taky ke všemu dávají hranolky a pijí čaj s mlékem. V Londýně bylo opravdu pěkně a všem se tam moc líbilo. Jsem ráda, že jsem se pobytu zúčastnila, protože všechno bylo senzační.

Karolína Anna Hudská, sekunda

Hroby

Na hřbitovech ticho bývá,
i mezi hroby, když se stmívá,
není slyšet žádný hlas.
Do vlasů mi padá divná tíha,
byla zima, teď je mráz.
Snad zastavil se tu čas,
jen sněhové vločky padají do ticha.
Vždyť smutný žal ty hroby stíhá.
Já bojím se jen trochu smát
a ztichlým hrobům naději svou dát.

Helena Prokopová, II. ročník

Kulturní okénko

Expozice ve Veletržním paláci – umění 20. – 21. století

Klenot funkcionalistické architektury je místem, kde se návštěvníkům představuje unikátní soubor českého i zahraničního moderního a současného umění. Jen v rámci stálých expozic je na ploše 13 500 m² v architektonickém řešení prezentováno více než 2 000 exponátů mimořádné umělecké hodnoty. Sbírka francouzského a evropského umění, která obsahuje jedinečná díla nejzvučnějších jmen jako Pablo Picasso, Georges Braque, Auguste Renoir, Vincent van Gogh, Gustav Klimt a dalších, je sama o sobě důležitým pojmem. Postupné budování této zásadní formování nové kultury podíl na naší novodobé kultury a výtvarného myšlení. Od prvního patra je tento objekt naplněn uměním, architekturou a kusem historie. Doporučuji menší předpřípravu, aby nedošlo k tomu, že byste třeba něco, nebo někoho z vašich oblíbených kusů/umělců vynechali.

Auguste Renoir, Gustav Klimt a dalších, je důležitým pojmem. Postupné budování této zásadní formování nové kultury podíl na naší novodobé kultury a výtvarného myšlení. Od prvního patra je tento objekt naplněn uměním, architekturou a kusem historie.

<http://goo.gl/E68Q9M>

Kaplického výkresy

(konající se též ve Veletržním paláci jako samostatná část expozice)

Jan Kaplický, který je znám pod přezdívkou „Architekt budoucnosti“ nebo „Vizionář“, byl již několikrát oceněn za své návrhy, někdy však i zkritizován. Jeho vášeň pro použití prostoru, kombinaci materiálů a též precizní práci ruky při kreslení můžeme vidět na dvaceti velkoformátových kresbách vystavených nejen v Praze, ale také v Londýně nebo Pekin-

gu. Kresby působí futuristicky, nadpřirozeně a z mého pohledu některé i nerealizovatelně (co se týče architektonických aplikací). Výstava je není časově náročná, a je proto vhodná i na všední den.

<http://goo.gl/hJBhal>

Matouš Fendrych, II. ročník

Profesorky a sport

Rozhovor s paní Hájkovou o sportu.

Tak mi řekněte něco o vás a sportu.

„Ježdanánka, to je hodně těžké... Já jsem v podstatě strašně líný člověk a sporty jsou to, co mě donutí se trošičku hýbat, protože mám ráda kolektivní hry – tak to mě asi baví nejvíc, no, ale teď zdravotně to už není to nejlepší, a tak se trochu uchyluju jenom k takovému malému protahování a trošku do posilovny.“

Jaké kolektivní sporty máte ráda?

„Volejbal, basket – aktivně, dokud to trošku šlo, a i na koukání.“

Zajímavé, jak různé lidi baví různé věci. Já mám zase strašně nerad kolektivní sporty, protože to vždycky všichni ostatní pokazí.

Jak to má se sportem paní Hůlová?

Máte ráda sport?

„Mám ráda sport.“

Jaké sporty máte ráda?

„Osobně mám nejradši tenis, protože jsem ho sama několik let hrála, a dokonce jsem chodila do takového velmi dobrého tenisového oddílu na Spartě, ale tam byla tak obrovská konkurence a vzhledem k tomu, že já jsem začala až pozdě, až někdy ve čtrnácti nebo v patnácti letech, tak to už bylo opravdu pozdě, tak jsem se nikdy k dobrým výsledkům nedopracovala. Ale mám hodně dobré základy tenisové hry, protože tam byl naprosto špičkový trenér, který pak po roce 1968 emigroval a trénoval švýcarskou reprezentaci, ten nám opravdu dal velmi dobré technické základy, které mi vydržely až dodnes, i když hraju minimálně, protože jednak je to velmi drahý sport, a jednak už se dívám radši v televizi na vrcholné zápasy.“

Hrajete nějaké jiné sporty?

„Když jsem byla na všeobecné vzdělávací škole, neříkalo se tomu gymnázium, tak nás na tělocvik měla naše bývalá reprezentantka z národního mužstva v košíkové a ta nám dala zase velmi dobré základy košíkové. A i když jsem malá, tak jsem třeba hrála i za školu, protože tam jsem prodřiblovala mezi těmi velkými hráčkami a nahrála jsem včas nějaké velké, takže se mi docela dařilo.“

Dobře, děkuji mockrát.

Jack Pockey, tercie

Co je to helofyt ?

Tomáš Kopecký (prima):
„*Lék, který léčí orangutany.*“

Vašek Kytka (oktáva):
„*Asi oranžovo-zelený kámen.*“

Anežka Zezuláková (IV. ročník):
„*Mně to připomíná grafit ze starých egyptských knih.*“

Norbert Křapa (sekunda):
„*To bude nahá hello kitty.*“

Kamila Müllerová (oktáva):
„*Bude to nejspíš něco z biologie. Asi část rostliny.*“

Cecilie Holečková (IV. ročník):
„*Já si myslím, že je to asi nějaká biologická buňka.*“

Někteří jedinci byli celkem blízko, ale někteří se úplně netrefili. Jistě vás zajímá, co to tedy ten helofyt je. Tak my vám to prozradíme. Helofyt je bažinatá rostlina. Řekli byste to? Ale opravdu. Je to rostlina!

Karolína Naxerová a Magdalena Polívková, prima

